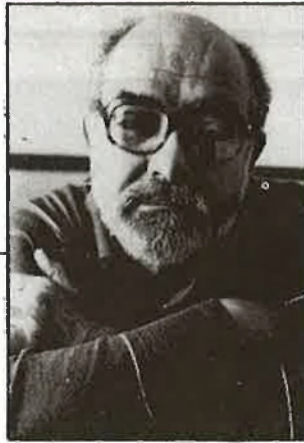

El reglament, per l'entrecuixa

Vicent Ventura

Quin lamentable espectacle, el d'un partit que se la jugà contra el franquisme com cap altre, fins al punt que es pot afirmar que, sense ell, l'oposició no hauria estat, ni de bon tros, el que va arribar a ser. Que tampoc no fou prou, evidentment, perquè una oposició clandestina mai no arriba a ser prou considerada en termes de força. Mai no arriba a tenir-ne la necessària per a acabar amb un sistema que compta sempre amb l'adhesió dels beneficiaris i l'aparell repressiu, la confiança de la gendarmeria internacional, que sempre prefereix l'ordre a la llibertat... i la resignació de la majoria, que acaba trobant acceptable la indignitat.

El Partit Comunista se la va jugar durant la guerra. Després, tornant de l'exili, en la guerrilla, quan, acabada la guerra mundial, tothom creia que havia arribat l'hora que també caigués el feixisme a l'Estat espanyol. A continuació, durant tot el franquisme, fins que va morir el dictador. I tota aquesta executòria, no sempre brillant, de vegades sinistra, està dissolent-se ara en una de les quere-

lles més lamentables que es pot imaginar: l'originada per un home que no vol morir políticament, ni jubilar-se i dedicar-se a escriure les difícils memòries que l'esperen. Difícils, perquè al llarg de la seua vida ha fet de tot, d'estalinista, d'antiestalinista, de renovador i, ara, de conservador... del poder personal que és, en definitiva, el que ha fet sempre.

Ha llançat a la lluita militants que no tenien cap probabilitat de mobilitzar res del que es proposaven, perquè totes les informacions s'havien fet a la mesura d'una situació imaginada que no tenia res a veure amb la realitat. I alguns, com a conseqüència, s'han passat anys i anys a la presó. Vint anys, complits l'un darrere l'altre. Pitjor va anar, però, als qui van ser afusellats.

Quan llegesc que Carrillo es passa per l'entrecuixa els reglaments del partit, que ell va aplicar tan rigorosa-

ment, pense en amics meus, que últimament veig poc, els quals els han mantingut un culte quasi religiós. O sense quasi. ¿Com estaran de fotuts davant un plet que no pot amagar el seu caràcter estrictament personal? Perquè el que ha passat és més clar que l'aigua, i ni tan sols l'ex-secretari general del PCE ho nega: l'ha decebut que Iglesias no s'ajuste al paper que ell li havia assignat. L'ha decebut que no li haja estat incondicional, com ell esperava.

El plet no m'afecta més que en la mesura en què m'afecta tot el que passa en aquest país. Aclariré que tampoc no vull dir que, tota la raó, la tinga Iglesias, malgrat que, indubtablement, té el reglament al seu favor. Però pense en tants amics que estaran, com a mínim, perplexos i que, davant tot això, no sabran què fer —ells, que sempre han necessitat saber què fer— amb el reglament en qüestió: si respectar-lo, com sempre, o fer com diu Carrillo que farà, passar-se'l per l'entrecuixa i anar-se'n a casa.

És el que jo els recomanaria, si em demanaven consell.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom 2n.

Nom Domicili

Població D. P. Tel. part.

Lloc de naixement Any de naixement

Professió Lloc de treball

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Taló bancari Gir postal

En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1^a. 46001-València

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc Agència

Carrer Ciutat

Els pregue que als rebuts que a nom d'.....

Domicili Població

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de ptes.

a pagar en terminis ^{semestralment} _{anualment} per la quantitat de ptes. siguen

pagats amb càrrec ^{al compte corrent} _{a la llibreta d'estalvis} num.

..... de de 198...

Firma